

CENTRE PARROQUIAL D'HORTA

Feliu i Codina, 7 i 9 * 08031 Barcelona * ☎ (93) 427 73 27

B U

T L

L E

T Í

2 8

MARÇ
1991

ANY
VII

El primer del 91

Teniu a les mans el primer número del nostre Butlletí publicat l'any 1991, que, com sabeu, és l'any de la commemoració del 125è aniversari de la fundació del Centre Parroquial de Sant Joan d'Horta.

M'han demanat, i ho faig amb molt de gust, que dirigeixi una salutació a tots els lectors per aquest motiu.

A més d'una cordial salutació, vull fer-vos arribar l'esperit que tots els que treballam pel Centre sentim en aquests moments històrics que ens toca viure.

Es l'esperit de veure que any rera any seguim endavant en la nostra tasca de mantenir el Centre Parroquial com una Entitat amb nom propi i considerat per tothom.

En la celebració dels actes del 125è aniversari, fins ara s'ha demostrat que el Centre compta amb seguidors molt efectius i atents per donar-li el sentit que tots nosaltres volem que tingui i si més no es mantingui.

Del dia de la inauguració, caldria que tots en fèssim un balanç a fons, per

treure-li el resultat que ens valgués per a donar més força a les nostres futures actuacions, que haurem de dur a terme amb l'ajut de tots ple-gats.

Primer, per l'assistència del Rvdm. Cardenal Juany, a qui renovem el nostre agrai-ment més sincer, així com al Regidor-President del Districte Horta-Guinardó i amic, el Sr. Albert Batlle. De tots ells ens volem fer ressò de les paraules d'encoratjament i també de reconeixement dedica-des a la vida del Centre Parro- quial.

Sense oblidar el nostre Consiliari, Mn. Xavier Rosel- ló, per l'ajut i col·laboració constant que ens dedica.

Veure reunides, en un acte com aquell, totes les forces vives del barri, ens causà una gran satisfacció i alegria, per la demostració que tots som uns, segons quins moments de la vida.

En el pregó de Mn. Urdeix quedava ben clar el sentit del que som i del que pretenem ser, i per això tan sols ens manca aconseguir la tranquil·litat del deure ben resolt.

Parlant del mateix dia 13 de gener, a la tarda, recone- guem l'èxit esclatant de la retrobada dels "joves" actors de teatre "de fa cinquanta anys", que realitzaven un acte ple de sentit social, a part de la gran intervenció artística de tots ells sense excepció. (Vegeu-ne la foto de la porta- da i un comentari més com- plet a la pàg. 13.)

En les properes edicions d'aquest Butlletí, us anirem explicant tots els detalls dels diversos actes que haurem fet, i que ens agradaria molt

que visquéssiu de primera mà.

Amb aquest aniversari, tenim al nostre abast una manera molt senzilla de demostrar la nostra identitat com a socis o simpatitzants del Centre Parroquial. Fem-ho.

Per acabar, vull agrair sin- cerament les diverses most- res d'adhesió rebudes, mol- tes de gent que, per diverses circumstàncies i raons, es

troben aran allunyades de la vida del Centre.

Gràcies per la vostra aten- ció, que ens anima a conti- nuar amb renovades forces cap al fi que des de l'inici ens hem fixat, que no és cap altre que el d'oferir serveis tan amples com poguem, per un millor benestar per a la socie- tat més propera.

Enric Roig Martí,
President

estil cristià

per Mn. Xavier Roselló

Fer-se ofrena

La contemplació dels misteris de Crist que s'ofer- reix al Pare i als homes en la Creu —"a les vostres mans encomano el meu esperit"— i en el Sopar eucarístic — "preneu i mengeu (...) el meu cos entregat per vosal- tres"— ha de colpir profun- dament el nostre cor, no tan

sols aquests dies de Qua- resma i Pasqua, amaratats de sentit i de sentiments, sinó tot al llarg de la nostra vida.

L'actitud sacrificial de Crist ha d'esdevenir arrel i norma de la nostra vida, viscuda cristianament, és a dir, com a deixebles de Crist, tota vegada que d'allò que és i ha succeït al Cap en participen tots els seus Membres, que som nosal-

Necrològica

Lamentem la pèrdua de la nostra sòcia núm. 73, primera a encapçalar les llistes femenines, Assumpció Puig i Bordas, el dia 6 de febrer prop passat.

Afectada d'una malaltia irreversible, ha viscut durant vint-i-set anys el calvari del dolor. La seva fortalesa cristiana ha estat un estímul de zel per a parents, amics i coneguts. Ha suportat el dolor amb fortalesa, dignitat, resignació i —fins m'atreveixo a dir— alegria.

No t'oblidarem, Assumpció! Que Déu et premii amb escriure.

tres d'ençà del Baptisme, pel qual som, amb i en Crist, "sacerdots, profetes i reis". El sacrifici de Crist, doncs, és el nostre sacrifici. En la Missa oferim aquesta Victima i ens hi oferim també nosaltres. (Podríem preguntar-nos, de passada, què ofereixen a Déu els qui no van a Missa.)

La nostra participació en la Missa no pot limitar-se a una simple "assistència" pietosa, a ser uns espectadors passius, sinó que suposa una activitat de "protagonistes": som oferents amb el suprem Oferent. Així el sacerdot, a l'ofertori, convida a pregar "perquè aquest sacrifici meu i vostre sigui agradable a Déu", i el poble respon: "Que el Senyor rebí de mans vostres aquest sacrifici, a lloança i glòria del seu Nom i també pel nostre bé i de tota la santa Església". En aquesta ofrena del sacrifici de Crist hi ha inclosa, doncs, la nostra pròpia ofrena, incorporats a Ell com som. Per això en el canon III el celebrant, després de la Consagració, demana a Déu que tots "siguin un sol cos i un sol esperit" i que "Ell faci de nosaltres una ofrena eterna", que no acaba, doncs, amb l'acte eucarístic.

Aquesta és l'actitud del cristià, conscient que ha de ser "llum del món" —recordem la candela encesa en el Ciri Pasqual, la Vella de Pasqua, o el ciri del bateig— i, doncs, i especialment, la d'aquells que s'han unit en comunió fraterna per a ser un Centre d'acolliment i d'irradiació de tots els valors temporals i eterns que Déu ens ha posat a les mans.

Amb aquests sentiments vivificadors, de vida "sacrificada" i de joia de resurrecció per sempre, tinguem tots una bona i perdurable pasqual.

El Consiliari

Excursió núm. 35

Vilanova i la Geltrú i pessebre vivent (?)

Amb tota la il·lusió del món, com en totes les sortides del Centre, ens disposem a efectuar la del dia 12 de gener d'enguany, però també amb certa recança, car, malgrat el bon temps que fa darrerament, l'home del temps ha pronosticat canvis i pluja per aquest dissabte. Normalment no cal fer-ne gaire cas, perquè sovint s'equivoca, però ja de bon matí el cel apareix un xic nebulós i el Tibi-

dabo cobert de boira.

Fent camí, l'*speaker* de torn, un xic refredada, ens informa de les peculiaritats i programa de les visites a efectuar.

En arribar a Vilanova i la Geltrú comencem amb la visita al Castell de la Geltrú, un edifici que ha passat mantes vicissituds i ha servit per a moltes i diferents ocupacions. Actualment és dedicat a guardar i propagar diverses formes de l'Art: el llegat de 1956 i la col·lecció d'art contemporani.

El primer —obres de Casas, Rusiñol, Fortuny, Mompou, Llimona, Vayreda, etc.—, és, per a mi, digne de veure. No així, per a mi, la segona: obres de Tàpies, Zabaleta, Subirats, etc.

Després d'això, ens traslladem al Museu Romàntic, instal·lat a l'edifici de Can Païol, on, per un malentès allà a la nostra organització, no podem efectuar la visita. Solament podem veure'n la col·lecció de nines.

Seguidament, anem cap al petit museu particular, on s'a-gombolen gran quantitat d'objectes procedents de la mar i les embarcacions i la famosa carpa Juanita, que té 45 anys de vida i menja i beu de la mà del seu cuidador i ensinistrador.

A l'hora de dinar, ens serveixen el plat típic: xató de Vilanova. I com pical Sense demanar-ne, ja ens porten més vi.

Entretant, ha començat a ploure, i el programa diu que hem de continuar cap a Corbera, per assistir-hi a una repre-

sentació del Pessebre Vivent, que té lloc a l'aire lliure, a les afores del poble. Però...

Com que la cosa es presenta mullada, ens plantegem de visitar la Biblioteca Museu Balagué, a pocs metres del restaurant on hem dinat —molt bé, per cert—, que conté en dipòsit un important conjunt pictòric de quaranta-un quadres procedents del museu del Prado, amb obres del segle XVI, XVIII i XVIII d'escoles espanyola, fiamesca i italiana, on podem admirar pintors com El Greco, Ribera, Maino, Valdés Leal, Zurbarán, Murillo, Wildes, Rubens, Maléndez i Goya, entre d'altres.

I després, veient que continua plovent, cap a casa falta gent.

En Pau.

Sortida núm. 36

Poblet i calçotada

El dissabte 23 de febrer, ja de bon matí i al llarg de tot el dia, gaudim d'una temperatura més que primaveral. Després de la parada obligatòria per a esmorzar, ens dirigim al **monestir de Poblet**.

Tot remuntant el corrent del Francolí i no pas lluny de les seves fonts, en un indret tot placidosa, als peus d'unes muntanyes escarpades i equidistant de Tarragona i Lleida, es decren, austeres i puixants, les construccions del monestir de Santa Maria de Poblet, amb les seves torres i muralles.

"Embolcallada de llegendes més o menys fosques, com molts fets històrics de l'antigor, és tanmateix innegable que la fundació del monestir de Poblet és deguda a la gran munificència de l'il·lustre comte de Barcelona Ramon Berenguer IV, que va oferir als monjos cistercencs de l'abadia de Fontfroide (Fran-

ça) una vasta extensió de terres.

"Fou l'any 1151, quan els moros foren expulsats de les muntanyes de Prades i de Siurana, que un grup de dotze monjos blancs de Fontfroide, sota la direcció de llur abat, Esteve, franquejaren els Pirineus. La colònia es va fixar provisòriament a les envistes de l'indret on fóra bastida més tard la important abadia actual, que durant set-cents anys fou un recer ideal de pregràries, d'estudi i de treball fins al dia que, el 1835, la comunitat fou obligada pels fets històrics a abandonar el monestir.

"Després de l'èxode dels religiosos, el monestir fou saquejat i profanat. Els incendis i el pillatge van arrasar en pocs dies l'obra de tantes generacions laborioses de monjos que tingueren com a únic idel en aquest món d'ésser útils a la societat i de viure en pau amb Déu i amb els homes.

"Després d'un segle d'abandó va començar la restauració del monestir en ruïnes. Les obres no començaren, en efec-

te, fins el 1930, que fou creat amb aquest fi, oficialment, un Patronat, que des d'aleshores s'aplica, amb un zel digne de tots els elogis, i més tard en col·laboració amb una Germanor d'amics del monestir, a tornar a aquest monument històric la seva esplendor primitiva." (Extret d'un fascicle editat per l'Abadia de Poblet el 1962.)

L'excursió d'avui té una segona part, que és la més saborosa, per dir-ho així, i per això ens dirigim a Valls, per degustar-hi la seva famosa **calçotada**.

De calçotades, actualment, se'n fan a tot arreu de la nostra terra, però, per a menjar-ne com Déu mana, hem d'anar al rovell de l'ou.

"Consisteix bàsicament en ceballots cuits a la brasa amb foc de carbons o serments esporgats dels ceps, amb una salsa deliciosa i bons tragos de vi de la comarca." (Tret del diari "Avui".) El resultat, però, és que et quedes amb les mans que semblen un carboner, de tant negres.

En Pau

Volem la pau. No a la guerra

Una visió molt "sui generis" sobre el conflicte

Uns amics meus es compraren una casa vella al Call de Girona. L'habitaren amb molta il·lusió. Avui dia, és visita obligada dels turistes. Està inclosa en la guia oficial de la ciutat.

Una dia reberen la visita d'uns jueus americans. Segons documents antics, ells eren els propietaris de l'habitatge. En foren expulsats injustament feia un reguitzell d'anys. Mostraren la clau que havien conservat de generació en generació.

Realment, aquella clau obria el pany de la vella porta de fusta.

Els meus amics no volien desprendre's de la casa, tot i la quantitat respectable que n'oferien els americans-jueus. Aquests no cediren en el seu empeny i s'ins-tal·laren a la casa.

Piedejàren. Les autoritats no acabaren de pronunciar-se i el cas encara no s'ha resolt.

Amics i parents hem protestat i recollit més de mil firmes.

Aquest és un problema. Encara n'hi ha un altre:

La meua germana petita és casada amb un àrab. El conegué a la universitat. Es molt ric des de temps immemorials, i més ara a resultes del petroli que s'explota en els seus dominis. L'any passat va comprar una gran finca als afores de Girona. Tenia documents que l'acreditaven com a antic senyor d'un castell, ara enrunat. Ha barrat el seu territori i s'hi ha instal·lat amb tota la seva extensa parentela. Els seus dominis inclouen un pantà i una part del riu Ter on hi ha una depuradora d'aigües i el servei de proveïment d'aigües a la ciutat de Barcelona.

Els alcaldes no li donen permís perquè manipuli la nostra aigua. El meu cunyat, que és molt repantani, no s'avé amb ningú. Ofereix diners, però no és escoltat. Total: han arribat a les mans. Tots els alcaldes declaren la guerra al meu cunyat. Ell diu que si l'ataquen, se la carregarà la família americano-juueva del Call.

Tai dit, tai fet! Destrosses a la finca del meu cunyat i, tot seguit, destrosses a la casa gironina.

Ara em trobo amb un gran dilema. A favor de qui he d'anar? Dels meus amics? Del meu cunyat? I els americans, es passaran al bàndol del seus "enemics" per a respondre a l'àrab?

Qui té raó? Els que volen recuperar una cosa perduda fa molt de temps, per tant, víctimes d'una injustícia, o els que defensen les lleis vigents?

La història està feta d'un entreteixit de situacions ben difícils. Tots cridem: "Volem la pau!" Davant d'aquest intrincat problema, em faig un seguit de reflexions:

1. Perquè hi hagi pau, cal fer justícia.

2. Per aplicar la justícia, ens hem d'atendre a unes lleis.

3. Les lleis són fetes pels homes. Cada país i cada època té les seves. Per tant, són variables.

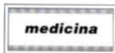
4. La justícia pressuposa un estat injust a priori; una manca d'amor.

5. L'amor perdona, oblida.

6. Qui ha de perdonar a qui? Qui ha de cedir? Qui té raó? Qui té la veritat? Com aconseguir la pau?

Necessitem un nou Salomó!

Un pacifista

Artrosi i artritis

L'artrosi és una degeneració de les articulacions. Una articulació és la unió mòbil entre dos o més ossos. Són les articulacions les que permeten els diferents moviments que realitza el cos humà. Aquesta unió entre os i os està coberta per un cartil·lag i una sèrie de membranes; tot això banyat per un líquid (el líquid sinovial) que actua com a lubricant. La funció dels cartil·lags, membranes i líquid de les articulacions és evitar que rasqui os contra os.

Però el cos humà està en moviment continu, i arriba un moment que aquests "engranatges" que són les articulacions pateixen un desgast, és l'artrosi.

Els cartil·lags s'aprimen, es tornen rugosos, i el moviment ja no es pot fer amb tanta facilitat, tornant-se fins i tot dolorós. És un procés progressiu: el desgast va en augment.

Hi ha persones que pateixen artrosi molt abans que altres. Deixant de banda que existeixi una més gran predisposició d'algunes persones a tenir artrosi, hi ha un factor molt important, que és l'ús continuat que es fa d'un articulacions més que de les altres, com pot ser per motius laborals. Així, per exemple, les cosidores tindran més sovint problemes d'artrosi de la columna cervical, degut a la seva postura continuada durant la seva feina. Una altre factor important és l'existència d'alguna desviació a la columna, cosa que per si sola ja fa que algunes vèrtebres es sobrecarreguin més que d'altres o que es carregui més el pes sobre una cama que sobre l'altra. També si hi ha hagut algun traumatisme important en algun os.

No hi ha tractament per curar l'artrosi en si. El que si es pot fer és evitar el dolor, millorar la mobilitat i evitar l'empitjorament. Hi ha moltes tècniques per a fer-ho: determinats medicaments, fisioteràpia, rehabilitació, làser, acupuntura, onda curta... De vegades, també és necessari intervenir quirúrgicament, treient les parts afectades i substituint part de l'articulació o tota ella per pròtesis.

L'artritis és un problema diferent. En aquest cas es tracta de la inflamació de les articulacions. Hi ha molts motius que ho poden provocar: traumatismes, diverses malalties reumàtiques (per exemple, l'artritis reumatoide), diverses malalties infeccioses...

El tractament sempre dependrà de la causa que ha produït la inflamació.

Dra. F. Ferré

entrevistes

per Dora Serra

Lluís Homar i Gibert

Nat el 27 d'abril del 1928, Lluís Homar i Gibert és actualment el soci núm. 24 del Centre Parroquial d'Horta.

En Lluís pertany a una de les famílies més vinculades al Centre des de temps immemorials. És el quart fill d'en Lluís Homar i Duran i la Rosalia Gibert i Caselles.

— Si hagués estat una noia, m'hauria dit Montserrat. Se'n digué ma germana que va néixer sis anys després de mi.

— *Ja és estrany que fins al quart de la colla no dugués cap fill el nom del pare.*

— És cosa de la tradició familiar —general a moltes cases— que el primer fill porti el nom de l'avi matern —el de l'àvia, si és noia—, i que el segon hereti el de l'avi patern —si és noia, el de l'àvia, naturalment—. Com que davant meu ja hi havia dos nois, a mi em va tocar el del pare.

— *I els padrins, quins privilegis tenen?*

— A la meua família, cap. Segons el pare, que era home de gran autoritat, si els padrins no s'avenien a les regles del joc, podien anul·lar el compromís. Se'n buscaven uns altres, i tots contents.

— *És cert que parlant la gent s'entén. Em sembla que tu vas néixer al carrer Salses.*

— Carrer Salses, 103. En aquell temps no hi havia pisos, sols la casa dels masovers de can Julià, la torre del carrer Campoamor. Els avis paterns en foren els primers masovers. Allí visqué l'àvia amb els seus fills: en Bartomeu i la Pepeta.

Anys després hi visqueren els pares, fins que es vengué la finca i hi construïren pisos.

— *A la teua àvia li deien la Bugadera Rica de la Cloa.*

— Sí. Vivia davant de la torre Bonlloc, al carrer Alarcón, 19. Es deia Josefa Duran i li dèiem àvia Papa.

— *És que hi havia bugaderes riques i d'altres de pobres?*

— Es donava el títol de Bugadera Rica a aquelles famílies que rentaven la roba dels senyorassos de Barcelona —Horta encara era un poble—. Em sembla que no hi havia pas títol de Bugadera Pobra.

— *Entesos. Parla'm de la teua infantesa.*

— Per a mi, el temps se situa entre: abans de la guerra i després de la guerra.

— *No ets sol a fer aquesta definició. Tots els nascuts abans del 1936 i que en tenim memòria, situem la nostra història en aquest ordre.*

— Abans de la guerra, jo vaig començar a anar a escola a l'Estudi de Franc, del carrer Sans Bernet. Tenia com a mestre el conegut i popular senyor Pallejà. Per desgràcia, el matar en els primers dies de la revolta del 36. L'escola es tancà i la guerra capgirà tota la nostra vida.

— *Però tu i tants d'altres infants, no us devia capficar gaire. Per dramàtic que sigui l'ambient que ens rodegi, "la vida segueix", que diuen els castellans.*

— És cert, és cert. Tota la colla de vallets de les famílies del meu ambient entràrem a les escoles que regentaven les germanes Eroles, al cadavall del carrer Salses, en la qual només s'admetien nenes, en un principi.

— *S'establí l'escola mixta per causa vostra?*

— Les Eroles van ser "progresses" sense estar-ne massa convençudes.

— *Ereu bons minyons?*

— Pots pensar! Sempre estàvem a punt de fer barrabassades. Recordo haver posat magonèsia als tinters dels pupitres. Com bullien i vessaven!

— *Ah! És cert! Encara no s'havia inventat el bolígraf! Sempre anàvem amb "pionilles" i sucant la tinta, que tot ho tacava. Conta més dolenteries.*

— En un racó de la classe hi havia un cantí d'aigua. De vegades hi ficàvem sal, i no vegis els bebedors, quina sorpresa! Una vegada, en Jaume Llobet portà uns quants trons que arreplegà la revetlla de sant Joan...

— *En plena guerra, revellit de sant Joan?*

— No eren celebracions oficials, com en temps de pau, però es feia el que es podia: "la vida sigue", com deies abans... Doncs, bé: en sortir al pati, solem fer soroll i espantar les nenes. Li pengüem la bossa dels trons, la tirarem enlaire i en caure feu una explosió tan forta que... ens guanyàrem un bon càstig! També ens dedicàvem a robar taronges, quan era el temps, del jardí particular de les senyorettes Eroles. Bé, tot això no són més que entremaliadures de criatures. Qui no en té un munt, d'històries d'aquest calibre?

— *I les nenes, què feien? Haver de conviure amb aquella colla de galifardeus...*

— Doncs, mira, ja començaren alguns festejos entre els més grans. Ja feien cantonades. A les pobres senyorettes Eroles, a més de professores, els tocava fer de guàrdies civils. Ah! escolta això: quan sonaven les sirenes en senyal de bombardeig, plegàvem d'escola i marxàvem cap al refugi o cap a casa. Alguns dels meus companys i jo ens dedicàvem a fer volts pel barri.

— *Bé, vaja, que el perill de bombardeig era una excusa per fugir d'estudi.*

— Hi hagué un parell de xicots —no recordo qui— que es confabularen. Un, tot xiulant, imitava la sirena, i l'altre, amb el cap contra un envà, donava cops que retrunyien com si caiguessin bombes allà al lluny. Tots plegàvem, i cap al refugi! Aconseguiren enredar les senyorettes un parell de vegades. Després, ja els hi veieren el llautó.

— *Malgrat els temps difícils, sempre hi hagué l'alegria natural de la infantesa.*

— És així. Prou que ens adonàvem de la duresa dels temps i en patírem en pròpia

carn i sang. Portem una història molt dura incrustada en el nostre ésser! Però deixem-ho córrer!

— *Sí. Parlem dels Lluïsos.*

— Recordo haver sortit als Pastorets d'en Folch i Torres quan tenia sis o set anys. Ballava l'Hereu Riera. Ens assajava les cançons la Mercè Reguard. Em sembla que també se n'ocupava l'Esperança Toboso. Jo contemplava, admirat, les interpretacions dels grans. Em sembla veure el pare fent de Naïm. En una Terra baixa sense dones, encarnà el Manelic —els meus germans ho conten; jo no me'n recordo—, aquest Manelic que ara el meu nebot Lluís ha representat al Mercat de les Flors de Barcelona i que tan bona acceptació ha obtingut.

— *La saga dels Homar contínuament, tu, segües fent teatre de gran?*

— No gaire. Recordo una comèdia dirigida encara pel senyor Lamor, en la qual vaig prendre part: es deia *Carlos Capeto*. També vaig sortir a *Los aparecidos*, una espècie de sarsuela. Jo era el jove net de la colla d'actors, en aquell moment. Com que sabia cantar, vaig fer el Benjamí a *L'estel de Natzaret*. També el Nataniel, de parella amb mon cosí Homar-Terrades. Fins i tot el Sant Miquel! Quan plegàvem d'escola anàvem a assajar els cants. Ens feia de mestra la Matilde Vendrell. Als catorze anys, però, ja vaig plegar.

— *Per què?*

— Perquè vaig començar a treballar! M'hi posava a les sis del matí fins a les sis de la tarda. Al vespre, de set a quarts de deu, a estudiar. Vaig fer el peritatge industrial.

— *No et sobrava el temps, tanmateix, per a dedicar-lo a activitats dels Lluïsos?*

— Només sortia a la Passió, interpretant-hi petits papers o fent-hi "bulto" amb el poble.

— *No cantaves a l'Orfeo?*

— És l'únic que no vaig deixar. Vaig cantar-hi sempre, amb l'Angel Colomer de director. Fins que vàrem plegar.

— *Per què s'acabà l'Orfeo?*

— Perquè la gent es cansà. I perquè ens anàrem fent grans. Molts es casaren, tingueren fills i se n'havien d'ocupar.

— *Tu encara eres solter. Quins eren els de la teva colla?*

— De colla, gràcies a Déu, n'he tingut a diferents nivells i en ocasions diverses. Per exemple: les vacances. Les meves vacances eren els vuit dies de campament organitzat pels joves d'Acció Catòlica amb la colla de casats i solters dels Lluïsos. El pare deia que les festes eren per a estudiar. Sort en vaig tenir, dels campaments a Vilanova de la Roca, a Vidrà, a Sant Joan de les Abadesses...! De no ser per aquelles sortides amb gent dels Lluïsos, m'hauria quedat molts anys sense vacances.

— *A part de les vacances d'estiu, hi havia totes les festes de l'any. Què feies els dissabtes i diumenges? Quina era la teva colla per a aquells dies?*

— Jo sóc molt afeccionat a la música. M'agrada l'òpera. Junament amb la dona, tenim un abonament al Liceu —al cinquè pis, no et creguis!— i encara hi anem a quasi totes les representacions. Com que de jove net ja m'agradava, és natural que la meua colla estigués formada de melomans: en Miquel Lluñell, en Joan Bartolí, en Jaume Clot, en Francesc Terrats, en Martinet Torné... També hi havia en Manuel Pastó, el del "castell", allà, al carrer Tossa.

— *Anàveu al Liceu?*

— Sempre que podíem, que no eren gaires vegades. En Miquel Lluñell, que treballava a la banca i tenia festa els dissabtes a la tarda —això de la setmana de cinc dies és molt

modern; abans, el dissabte era dia feiner—, anava a fer cua i guardava tanda fins que podíem presentar-nos-hi tota la colla. A les nou compràvem les entrades i a les deu ja érem al cinquè pis, al galliner, esperant l'aixecada de teló.

— I quan no hi havia Liceu?

— Anàvem a casa, al carrer Salses, a escoltar una òpera de les moltes que tenia el pare, en discos. Les sessions musicals duraren molts anys.

Jo ja era casat i els pares vivien al carrer Dalmau. La colla continuava les reunions.

— *El teu pare es quedava a casa els dissabtes?*

— No! Ell se n'anava als Lluïsos a fer el subhastat! El bar només s'obria dissabtes i diumenges. El pare no hi faltà mai, excepte ja als darrers anys. A partir de l'any 56, més o menys, quan jo ja era casat, els meus pares vivien al carrer Dalmau, i allí el pare oferia, cada dissabte al vespre, l'audició d'una òpera als seus amics Torné, Bartroli, Lluñell i Gausachs fill.

Tot fent una pausa, en Lluïsos m'ensenya unes fotografies.

— Un any organitzàrem una estudiantina. En Martinet, que és un artista, va compondre la música i va escriure les cançons —abans ja havia fet arran-

gements per a flautes dolces, per als Pastorets—. Després de la temporada de Pastorets, ens animàrem amb la idea de l'estudiantina. Aconseguírem la vestimenta. Fins illogàrem, per quatre quartos, una rondalla: guitarres i bandúrries. Anàrem a cantar per les cases. Aquestes fotografies són fetes al pati de la casa dels Terrats, al carrer Canigó. Fèrem la cloenda a la Torre Jussana, la finca del senyor Martí, a la Clota. Ens va preparar un vermut tan esplèndid, que cantàrem tot el repertori i fins els cors dels Pastorets.

— *Com va acabar l'estudiantina?*

— Va ser una foguerada i res més. Començat i acabat!

— *En casar-te, sembla que plegues de totes les activitats.*

— De mica en mica, així és. Vàrem tenir sis fills! No ens quedava temps sobrer. En créixer la quixalla, el pare se'ls emportava als Lluïsos a veure cinema, mentre ell feia el subhastat. La dona i jo anàvem a recollir-los i prou.

— *Has tingut algun càrrec de junta?*

— No. Mai. De jove, tenia responsabilitats amb el grup d'acció catòlica, però, de la junta, res.

— *Quins lígams tens, actualment, amb els Lluïsos?*

— Sóc un soci passiu. Tota la informació que en tinc és la que m'arriba a través del Butlletí. Me'l lleigeixo sempre. I que consti que no m'agrada llegir, però el Butlletí, me'l miro i el lleigeixo. M'agrada estar assabentat del que passa als Lluïsos i, encara que sigui cada tres mesos, gràcies al Butlletí, en sé alguna cosa.

— *Aquest any estem de grans celebracions: el 125è aniversari!*

— Em va agradar molt la festa del dia 13 de gener, encara que no hi vaig trobar tants amics i coneguts com m'havia imaginat. Esperava més gent del meu temps.

— *Paciència. Tot just comencem l'any! Ja s'animaran a venir als pròxims actes que preparem. Demanem col·laboradors. La festa és de tots i hem d'organitzar entre tots.*

— Tens raó. El que passa és que sempre trobem excuses. Podeu comptar amb mi per fer feines extres. No em demaneu idees o iniciatives, però compteu amb mi.

— *Gràcies, Lluï. Desitgem que aviat tota la teva colla —i altres socis— responguin com tu. Encara és temps d'una nova estudiantina!*

Dora Serra

records d'altres temps

per Pere Solé i Sans

Capítol XXVIII

Refrescant la memòria

Amb motiu del 125è aniversari dels Lluïsos d'Horta, tot refrescant la memòria, sento reviuere en visió llampec quantes coses he presenciat en la vida de l'entitat.

Seria cap a les darreries de la segona dècada del segle, quan començo a trepitjar de manera esporàdica el paviment d'aquesta santa casa. Els meus records més llunyans són de pastorets i d'un teatre d'estiu muntat al pati del frontó. L'Orfeó Montserratí de mossèn Anton Pastó, de curta durada. La figura d'en Jepet de la Peira, primer president del Centre. L'Aureli Capmany ensenyant dansa catalana i falla l'intent de constituir un grup folkloric. Assisteixo més assiduament a les funcions teatrals. Al Local de darrera l'església es crea l'Esbarjo Catequístic de mossèn Carles Oller (vegi's Butlletí núm. 8). El magnífic quadre juvenil d'en Lluís Lamor. Presidència d'en Manel Gausachs. Estrena, el 1924, dels pastorets d'en Folch i Torres. Cos de portants del Sant Crist de la parròquia constituït per socis dels Lluïsos. Tivantor amb l'Esbarjo Catequístic. Presidència d'en Domènec Mercader. Pleaga l'Esbarjo i molts del seus socis passem als Lluïsos. El 1926 rebo el carnet de soci i comencen les meves activitats en aquesta casa. Ingres-

so immediatament a la secció teatral. Des d'aleshores, quantes il·lusions, quantes alegries, quantes satisfaccions, i també... per què no dir-ho... quants desenganys, quantes contrarietats al llarg de tots aquests anys! Quantes activitats, quants fets viscuts de manera activa o bé passiva!

Col·laboració amb la parròquia. Molta animació amb interessants partits al frontó. Importants reformes a la sala d'espectacles i escenari, amb la col·laboració física de molts socis a les nits i matins dels diumenges. Estrena del nou teatre el dia de Sant Josep del 1927 amb l'obra "Sherlock Holmes", que s'acaba a les cinc de la matinada; i els decorats són obra d'un jove Ricard Vendrell. La Festa Patronal de cada any, per Sant Lluís, amb missa de comunió general, xocolatada, ofici solemne amb un orador de renom, i vetllada literàrio-musical. Les processons de Corpus, amb assistència massiva de socis. El 20-5-28 em confien el primer paper còmic, que és precisament el del "colomista" de "La cua del diable", que acabo de repetir

al cap de seixanta-tres anys. El cor "Els Fletats", amb una paròdia de caramelles. Funcions de teatre cada setmana dedicades per separat a cadascun dels actors joves. Dimissió d'en Lluís Lamor. En Ramon Ribó es fa càrrec de la direcció escènica, i el quadre actua intensament amb estrena cada setmana. Les noies també fan teatre i ho fan molt bé. Hi ha molta afició als escacs i es forma la "Penya d'Escacs Sant Lluís", que organitza campionats i partits inter-socials; les partides es juguen en un racó del cafè, amb els ulls plorosos tot respirant el fum dels vint-i-quatre cigars dels vint-i-quatre jugadors de cartes que ocupen quasi tot el cafè. Lliga de Perseverància; bastants socis fan exercicis espirituals. La biblioteca. Homenatges als actors veterans. Els Lluïsos donen a llum el periòdic d'àmbit local "La Vall d'Horta", que portà a bon terme la campanya pro autobusos Roca, enfrontant-se amb les autoritats municipals i amb la poderosa Companyia General d'Autobusos. L'equip de futbol "Penya Pacifics", amb els seus seixanta-vuit partits (vegi's Butlletí núm. 13). El grup excursionista "Els Ocells", ambaixador d'alegria i de bona germanor per valls i cims de les nostres contrades (Butlletí núm. 15). Sardanes al frontó i a la sala d'espectacles, segons el temps. L'Orfeó Montserratí, dirigit per l'eminent organista Josep M. Roma, apareix el 1932 i dona concerts als Lluïsos i a diferents poblacions de la comarca (Butlletí núm. 6). Presidència de Ramon Ribó i direcció escènica de Francesc Vendrell; després, direcció de

Josep Bartomeus. Problema dit "de la Mare de Déu dels Pastorets" (Butlletí núm. 25). Integració entusiasta de la nostra joventut a la Federació de Joves Cristians de Catalunya. Desavenències entre la directiva i una bona part del quadre escènic. Conferències. Tertúlies de cafè. Presidència de Joan Mari. Màquina de cinema sonor. I... l'incendi criminal.

La matinada del 21 de juliol del 1936, un grapat d'irresponsables ens incendien i destrueixen totes les instal·lacions; el foc acaba amb el teatre i amb el seu valuós arxiu, amb la biblioteca, amb els estris de l'orfeó, amb la instal·lació cinematogràfica i amb tantes i tantes coses..., però no acaba amb una joventut sana i generosa, amb una joventut que fa teatre o pinta decorats, que canta i dansa, que fa esport, que

col·labora amb la Parròquia, que és, almenys quantitativament, l'enveja de les altres entitats del barri, una joventut que, escampada per la geografia espanyola, somnia amb el dia que, com au fènix, el Centre ressorgirà de les seves cendres...

I aital dia arriba. La joventut es reagrupa i el quadre escènic debuta ja el 29 de juny de 1939, amb "El Divino Impaciente", al local del Foment Hortenc, gentilmente cedit; el 17 de desembre es presenta, amb "El Verdugo de Sevilla", al local dels Propietaris de la Barriada Fargas. I el dia de Nadal del mateix any 1939 s'inaugura ja, amb "l'Estel de Natzare", un teatre provisional, aprofitant una coberta que els fusters socialitzats havien aixecat en el frontó. Per tant, aquest esport desapareix per sempre més a casa nostra.

I comença un temps difícil. Lluita amb Falange Española en plena plaça Eivissa, per la possessió d'unes butaques procedents del desaparegut Centre Català. Incidents amb el mateix organisme amb motiu de la processó del Corpus (Butlletí núm. 20). Presidència de Domènec Mercader. Direcció escènica de Francesc Vendrell. Van aparèixer tota mena d'activitats. Joventut d'Acció Catòlica, integrada pels joves de casa, que treballa fort i crea un potent equip de bàsquet. Adoració Nocturna. Noces de Diamant, amb la reparació de l'Orfeó Montserratí, dirigit, inicialment, per Jordi Llongueras, i, poc després, amb caràcter definitiu, per Angel Colomer. Després de tres anys de demanar-ho inútilment, se'ns concedeix autorització per posar en escena els pastorets d'en Folch i Torres.

Presidència d'en Ferran Solé. Excursions en autocar. Provi-dencial mossèn Josep Tintó, consiliari delegat, amb qui és un obsequi del Cel poder treballar com a directiu; sota el seu impuls neix la revista "Ideal", que viurà per espai de 23 anys i serà el principal exponent de la vida del Centre per aquest llarg període. Ens entristeix la mort d'en Ramon Ribó, un dels més fermes pun-tals dels Lluïsos. Exit esclatant de "LA PASSIO", que és una realitat gràcies a l'entrega total de molta gent, però, principalment, a la pressió entusiasta de mossèn Josep, que ens dóna la força moral neces-sària, i a en Francesc d'A. Toboso, que en fou el més destacat propulsor i s'atreví a encarregar-se de la direcció escènica i artística. (Butlletins núm. 11 i 12.) Abans s'havien efectuat importants modifica-cions a l'escenari per a possi-bilitar-hi una presentació digna. La Joventut d'A.C. organitza campaments anuals a diferents llocs. Apareix el Grup Folkloric sota la direcció de Josep M. Castells. Les veus masculines de l'Orfeó prenen part en el tradicional concurs de caramelles de la plaça de Sant Jaume; també sortiran en dues ocasions a oferir els seus cants de Pas-qua pels carrers de la barriada. Amb caràcter definitiu es fa càrrec de la direcció escènica en Francesc d'A. Toboso. L'Orfeó Montserratí guanya el concurs d'orfeons de Sant Esteve de Sesrovires i actua diverses vegades al Palau de la Música, conjuntament amb el Laudate i el Sant Esteve. L'Esbart Infantil posa en esce-na "Les Figures del Pessebre". Gràcies a una campanya iniciada per "Ideal" el 1948 i

recordada insistentment per la revista, el 21-9-52 s'inaugura la Creu de Terme, al final de Campoamor, amb assistència de totes les autoritats de la ciutat. Funciona un grup d'ex-cursionistes i una secció d'es-cacs. El 1948 s'aconsegueix passar del teatre unisexual al bisexual i moltes noies ingres-sen al quadre. Aquest entra en una etapa brillantíssima i els seus serveis són demanats per pobles i més pobles de Catalunya; estem en el punt de mira de diversos au-tors que ens ofereixen l'estre-na de les seves obres. Ende-rrocament de la sala d'espectacles i, el març del 1951, inauguració de l'actual, que permet perfeccionar encara més la representació de "LA PASSIO". Durant la recons-trucció, el quadre escènic dóna cinc representacions al teatre de l'Ateneu Obrer, fi-cant-se aquell públic a la but-xaca. El nou teatre s'inaugura amb la tragèdia grega de gran espectacle "Periandre", que és insuperablement presen-tada. Es guanya el primer premi de teatre amateur organitzat per F.E.S.T.A., amb l'o-bra "El Port de les Boires", estrenada per nosaltres amb deferència dels autors, San-tiago Vendrell i Josep Comas. Presidència de Joan Bonay. Número extraordinari d'"Ideal" dedicat als Jocs Flo-rals celebrats per iniciativa de l'"Ideal" i del Centre Parro-quial. En Toboso deixa la di-recció escènica, i en Vendrell se n'encarrega novament. En Miquel Campmany dirigeix un quadre juvenil, forjador de magnífics actors per a un pròxim futur. L'autor Antoni Tarré ens confia l'estre-na al teatre Romea de la seva obra "El Cafè del Teatre", guanya-

dora del premi Ciutat de Bar-celona. Neix el Grup Fotogrà-fic, que tindrà extraordinària activitat; el president en Jaume Caminal. Per subscripció popular, patrocinada per l'"Ideal", s'ofereix una llantia votiva a la Verge Bruna, en el seu sítial de Montserrat. Res-sorgeix l'equip de bàsquet que guanya diversos trofeus que ornamenten les vitrines del cafè. S'aguant, encara, una taula del subhastat, sup-ervivent de les moltes que hi havia fa uns anys. Inaugura-ció de les instal·lacions cine-matogràfiques. Reneix també la secció futbolística, amb el nom de C.P. d'Horta (Butlletí núm. 23). Ensenyament de la dansa més bella. Cursat de preparació militar en la seva part moral i religiosa als joves que s'han d'incorporar a files. Desapareix en Manel Bel, el soci més alegre, afable i sen-zill. Es crea la primera junta de la secció juvenil presidida per l'Armand Calafell i Jorquera. Presidència d'en Jaume Casas, seguida de la d'en Jordi Toboso. Ressorgeix la Secció Pedagògica i Cultural del Centre, amb classes noc-turnes per a treballadors que ho necessitin. El 30 de març del 1960, l'arquebisbe de Barcelona, Dr. Modrego, visita el Centre. "Agora", secció cultural. Filmació de la pel·lícula "El Preu de la Ven-jança". Equip de ping-pong, que participa en competicions oficials. Segueixen, com sempre, amb èxit esclatant, les representacions de pasto-rets. L'equip de bàsquet as-cendeix a primera categoria de la J.A.C.E. Obres de millo-rament de la secció de cine-ma. El 1963 s'acaben de pagar els deutes generats per les obres de la darrera recons-

truçció del teatre. Primer concurs nacional de fotografia. Excursió a Núria. Segona presidència d'en Ferran Solé. S'obre la porta a l'element femení, acabant, així, la discriminació de sexes. La llista de socis té un augment espectacular. La Neus Ferran i la Pilareta Serra són les primeres femines amb càrrec de junta. Acte d'homenatge a Ramon Ballester, cafeter del Centre durant dinou anys. "LA PASSIO" cedeix la torxa a una nova versió, "CRIST MISTERI", original de Josep Urdeix i dirigida per Josep Montanyès, que rep la col·laboració més entusiasta de la joventut. Durant les vacances estivals del 1965 s'introdueixen millores al cancell i a la sala d'espectacles, que és pintada i decorada per un grup dels nostres joves. El quadre escènic, molt renovat, es veu dirigit successivament per Julià Argudo, Jordi Doral i Francesc Esluga.

I arriba, el 1966, el centenari, amb celebracions tot l'any. Orfeu Laudate, obres de teatre, excursions, cinema, missa pontifical per Sant Lluís, sopar de germanor, festa de la dansa catalana, Banda Municipal, sardanes, conferències, torneig internacional de ping-pong, escacs, torneig de futbol sala, visita al Santuari de Lourdes i pelegrinatge a Roma, acte d'homenatge als socis més antics, que en aquell moment eren Alexandre Saló, Jaume Mari, Salvador Colís, Bartomeu Homar i Manel Gausachs. A en Jaume Mari no li ha faltat gaire per poder repetir en aquest 125è aniversari.

De resultes de "Crist Misteri", es constitueix el Grup d'Estudis Teatral que, dirigit per

Josep Montanyès, presenta un teatre molt modern; obté molt d'èxit i fins i tot actua a Madrid, però arriba a adquirir tal envergadura que el Centre li ve petit i busca nous horitzons. En Josep Magrans dirigeix el teatre tradicional i posteriorment passa a ocupar la presidència. I en aquest punt acabo aquesta visió llampec perquè, a més que no em queda més espai, els temps posteriors poden con-

siderar-se ja relativament com a actuals. Recordo només que el 1972 ens deixà en Manuel Gausachs i March, figura senyera del Centre.

Amb tota seguretat que els grans hi trobaran a faltar moltes coses i que algunes altres els semblaran no prou d'acord amb la realitat. No en tinc cap dubte, com tampoc no tinc cap inconvenient a demanar-ne perdó.

Pere Solé i Sans (soci núm. 1)

OMISSIONS. Dues importants omissions s'han produït en el darrer Butlletí (el 27, de desembre de 1990):

El diaca Josep Urdeix. A les primeres ratlles de la pàgina 60 es recorden les figures del besavi i el pare del nostre diaca. Cal també destacar la del seu avi, que fou un bon actor de teatre; el 1915 estrenà el paper de Jonàs de "L'Estel de Nazaret".

Les estires. Es diu — a la darrera pàgina — que l'encarregat dels burots era en "Pere Bernet, pare d'en Pere, en Vicenç i el Fernando". Aquí s'ignora en Joan, el benjamí dels germans Bernet — no pas Bernet —, que és precisament l'únic dels germans que va ser soci del Centre. Portà gran activitat els anys quaranta, jugant a l'equip de bàsquet i actuant, de manera continuada, al teatre, des del seu debut el 14 de juliol del 1940, amb l'obra "El Príncipe Burlado", fins el 12 de maig del 1946, interpretant un paper de galant còmic, que eren els que més li esqueien, a l'obra "El Fill Postis". En Pere i en Vicenç sí que pertanyeren a l'Esbarjo Catequístic de mossèn Carles Oller, i el gran era un bon actor de teatre; però quan tingué lloc la seva dissolució, no ingressaren pas als Lluïsos. Aquest aclariment era obligat en consideració al bon amic Joan Bernet, a qui desitgem llarga vida.

P.S.S.

Mea Maxima Culpa (Nota del Coordinador):

No hi ha cap dubte que els follets de les impremtes existeixen. El senyor Pere Solé és tan bona persona, que no diu res, en canvi, dels estralls fets als seus darrers "Records d'altres temps".

Al segon paràgraf de la primera columna de la pàg. 63, entre la frase que acaba: "... davant d'un piquet d'execució" i la que comença "Però vaig apretar a córrer com un esperitat...", els follets es varen menjar un tros del text. La versió sencera de l'autor deia així:

"... davant d'un piquet d'execució. I... Déu meu!, quina idea més esborronadora passà pel meu cervell! "Si aquests s'hi avenen —em deia— farem un sot al costat del rec, l'enterrarem i no direm res a ningú." Sortosament el noi es recuperà, i s'esvairen sot i piquet. Però vaig apretar a córrer com un esperitat..."

Així és culpa del follets, us ho ben asseguro. En canvi haig d'entonar

un mea culpa pel que fa a la frase dita per l'autor a la tendra edat de vuit o nou anys (vegeu la pàg. 62, tercera columna):

— Paso a su Majestad el Rey!

L'agosarat vailet no digué pas això, sinó exactament això altre:

— Paso a Su "Mastegat" el Rey!

Al Cèsar tot allò que sigui del Cèsar, i al Coordinador i al seu exacerbat complex de corrector allò que els pertogui.

Mea culpa... Sed ideo precor...

teatre

Teatre de "joves"

El dia 13 de gener s'inaugurà, teatralment parlant, l'any del 125è aniversari de la fundació del Centre Parroquial d'Horta.

Tal com estava programat, hi hagué sessió teatral a càrrec dels *joves actors d'ara fa cinquanta anys*. Posaren en escena el joguet còmic, en un acte, de Pau Rosés,

La cua del diable.

De fonts oficioses hem sabut que aquesta obra s'estrenà, allà pels volts de 1906, a Barcelona. A casa nostra, fou representada diverses vegades durant els anys 30, 40 i 50.

És una obra sense cap malícia, que encara fa riure. S'assembla a les petites comèdies que, des de la pantalla gran, ens oferien el gran Xarlot o la parella del Gras i el Prim.

Els actors: bona dicció, bona mímica, bona caracterització, bona "pasta". ("Quien

tuvo, mantuvo y guardó para la vejez.") L'apuntadora: bona veu. (La sentíem fins i tot els de l'última fila.)

Vàrem passar una tarda molt agradable. Ens gronxàrem en la nostàlgia i mitificàrem el passat.

(A més a més, sabem que existeixen dos enregistraments videogràfics de l'obra sencera fets per dos "cameramen" (un, des de la primera fila; l'altre, des del fons de la sala), i que un tercer n'enregistrà alguns fragments. I que, després, aquest tercer, amb els seus enregistraments i una de les dues versions senceres, muntà un breu reportatge televisiu que es passà per HGTV, Horta-Guinardó

Televisió, Canal 29 d'UHF, el dijou següent, dia 17 de gener del 1991. Aquest reportatge també feu menció de la inauguració dels actes del 125è aniversari del Centre Parroquial, amb la santa missa, el discurs d'apertura i l'exposició de fotografies i altres records relatius als Lluïsos d'Horta.)

Esperem amb ànsia el mes de març. Ens han anunciat la

representació de **Llevant de taula**, original del benllogut senyor Josep M. Castells. Podrem aplaudir també els joves-vells dansaires?

Recordeu aquesta data: 17 de març de 1991, a les 6 de la tarda! Us esperem!

Un-soci-que-hi-és-sempre

Nota: El diccionari Alcovè-Moll diu que "llevant" és la fruita o dolços i altres coses que es serveixen com a final d'un àpat. "Servir o portar el llevant de taula."

Teatre juvenil

Els dies 19 i 20 de gener, a les sis de la tarda, el grup juvenil que dirigeixen en Marc Anton i l'Erènia Font, han posat en escena la comèdia original de Miquel Palau

La pega grega.

Personatges històrics de l'antiga Grècia, presentats en situacions actuals.

Són molt jovenets, aquesta colla d'actors, i el seu comportament escènic està encara a les beceroles. N'hi ha tres o quatre que, si tenen constància, arribaran a ser bons actors.

A part de la representació, hem de remarcar l'estrena del cortinatge de fons. Feia força goig el nostre escenari! Desitgem una llarga durada i bona conservació a tan valuós complement escènic.

(Cal afegir que HGTV, Horta-Guinaró Televisió, en va fer esment, en un altre breu, concis, reportatge. Les imatges foren enregistrades per un jove soci del Centre, fill i nebot de socis de tota la vida, i el reportatge televisat va ser muntat i comentat per un altre jove soci, fill i nét de socis, i col.laborador d'HG-TV. Aquest reportatge es va projectar el dijous 24-1-91.)

Concurs de teatre

Diumenge 27 de gener de 1991. El grup teatral del C.P. d'Horta —els joves del primer "equip"— ha pres part en el XII Concurs de Teatre, concurs que organitza cada any el Foment Martinenc. Hi han representat "Tot esperant l'Esquerra", de Clifford Odets.

L'actuació ha estat força reeixida, malgrat les males condicions de la sala —il.luminació defectuosa i ambientació musical encara pitjor. No era culpa nostra, tanmateix!

Els nostres joves actors van saber crear un ambient abans i a la mitja part de l'obra, motiu que sorprengué l'auditori —la immensa majoria, "jovenets" de la tercera edat.

En aquest concurs hi actuaran deu grups de diferents teatres de Catalunya. Hi ha una votació popular i un jurat qualificador. El veredict general no el sabrem fins a mitjans del mes d'abril.

Podem avançar el resultat de la votació popular: Calia

donar una puntuació de l'1 fins al 5. Han aconseguit un: 4'05 de mitjana.

Esperem que el jurat els sigui benigne. Sorti endavant.

Un-soci-que-va-anar-hi

Concert de banda

El diumenge 3 de febrer, al migdia, Concert ofert per la Banda Municipal de Barcelona, un altre dels actes programats per a la celebració del 125è aniversari del C.P.H.

La Banda Municipal, dirigida pel director Albert Argudo, ens va delectar amb un concert magnífic. La primera peça interpretada era del compositor Von Suppé: l'obertura de "Poeta i camperol". Aquesta interpretació ens va introduir en un clima d'atenció.

La segona peça fou "El vol del borinot", de Rimski-Korsakov. El fagot, el xilòfon i el baix, acompanyats per tots els altres instruments, ens feien sentir el vol de l'insecte, com si fos perseguit i finalment fos mort o hagués fugit.

La tercera de les obres: "Tres danses russes", de Katxaturian. La primera tenia un ritme alegre i desenfadat; la segona, més suau, ens pacificava tot preparant-nos els ànims per a la tercera, la qual era d'una exaltació trepidant.

La darrera peça de la primera part del programa va ser una selecció molt coneguda de "Porgy and Bess", l'òpera negra de George Gerswin.

A la segona part ens van oferir els quatre moviments de la "Grand Canyon Suite", de l'americà d'origen hongarès Grofé. Aquesta obra acaba amb una apoteosi d'instru-

ments de percussió que ens feren vibrar.

Els aplaudiments, que foren molts i insistents, van aconseguir que la Banda ens oferís una propina: la sardana del mestre Joan Manén "El cavaller enamorat".

Amb aquesta peça es donà per finalitzat el concert.

L'assistència fou nombrosa: un 90% de la capacitat de la sala.

Josefina Valcàrcel (Sòcia n.ºm. 355)

(Els joves socis de sempre, videografiaren bona part de l'espectacle i en feren un petit resum televisiu, ofert el dijous següent per HG-TV, canal 39 d'UHF.)

Concert de coral

Ens ha visitat la Coral Cantiga I, una tarda més, la nostra sala d'espectacles s'ha omplert d'un públic desitjós de fruit d'una audició musical.

La Coral, dirigida per Poire Vallbé i Josep Prats, ha aconseguit centrar tota la nostra atenció, gràcies a les harmonioses interpretacions de polifonia religiosa a la primera part, i a les cançons populars de la segona part.

Els aplaudiments han estat abundants. Han destacat en la divertida cançó de barberia, interpretada pel cor masculí.

Molt dolça i emotiva la interpretació de "Muntanyes del Canigó". Alegres, difícils i ben reeixides les cançons hongareses.

Tothom ha sortit satisfet de la vetllada. Caldria repetir aquestes audicions.

Un-soci-que-hi-és-sempre

manualitats

Ja no hi cabem!

Les ganes de treballar no s'acaben. Les inscripcions creixen. Repartits entre totes les seccions som: 191 persones: 170 alumnes, 19 mestres o responsables (digueu-ho com vulgueu), 1 secretària i 1 coordinadora.

La secció de bijuteria omplena amb escreix la sala de juntes. La de policromia i ceràmica russa, que comprèn dos dies i tres tardes, ha hagut de dir prou! Ja no hi cap ni un clau. La de pintura, repartida en quatre dies de dues hores cadascun, té el mateix problema de les altres: la sala se li fa estreta.

Senyors de la junta directiva! Socis del C.P.H.! Necessitem més sales, més espai. Podríem fer més coses, acollir més personal.

Només faltava fer un curs de cuina! La sala de ping-pong, a més de fer una olor que alegra els sentits i obre la gana, acull una setantena de persones al matí i unes altres tantes a la tarda, tant els dilluns com els dijous.

I encara no s'acaba aquí. Visites al Parlament i al Liceu. Autocar a la porta i servei acurat.

tennis de taula

A disset mesos...

Horta, a 17 mesos de l'inici de la XXV Olimpíada de l'Era Moderna. Tres són els equips que en-

quany formen part de la secció de tennis de taula del Centre Parroquial d'Horta. Un equip a 3a Nacional, una equip a 2a Catalana i un Juvenil.

Disset són els jugadors federats que en formen part i els seus noms són: Manuel Adelantado i Molero, Josep Maria Miró i Castells, Jordi Vélez i Fernández, Benet Moreno de la Hoz, Daniel F. Álvarez Juncar, Josep Magrans i Breu, Josep Mora i Palacin, Pablo Fernández i Muñoz, Roger Guarch i Nogué, Jordi Sousa i Masdans, Daniel Blanes i Cano, Florenci Arau i López, José A. Cambrom Cappa, Miguel Olivera i Robles, i Joan Padilla i Salom.

Entrenadors equip Juvenil: Felip Olivera i Robles, i Jaume Miró i Castells.

La temporada està en plena competició i la classificació dels equips de 3a Nacional i 2a Catalana és força bona. Però, un any més, l'equip Juvenil és el que torna a donar els millors èxits esportius al Centre.

Així, doncs, estan en plena lluita per obtenir la classificació per als campionats d'Espanya Juvenil, que es disputaran aquest any a Cadis, repetint així la seva participació de l'any passat, que fou a Mazarrón (Múrcia). Esperem que tinguin sort i ho aconseguixin.

Pep Xarxa

fotografia

Canvis d'exposicions

No es pot mai avançar un programa. Hi ha la feina, després, de corregir i demanar excuses.

El mes de gener no hi ha gué l'exposició anunciada de

la nostra sòcia Dora Serra. Si, en canvi, se'n celebrà una d'extra de records d'altres temps dels Lluïsos d'Horta, que ompli les parets de la nostra Sala Fòrum i feu les delícies de grans i dels que no ho són tant.

Del 16 al 24 de febrer ha exposat Gaspar Agulló.

En Gaspar ens presenta una exposició, tota ella d'un mateix tema: Marines. És admirable el treball realitzat, tant per a captar el tema com per la gran feina de laboratori que representa el seguit de viratges emprats.

El resultat és elogiós. Ens atrevirem a dir que és la millor exposició que ens ha brindat l'amic Gaspar Agulló.

Tertúlies mensuals. Continuem puntuant les fotografies de cada mes i us en donem els resultats.

Desembre 1990. Tema lliure.

1. Alba Ruiz, 89 punts;
2. Miquel Maño, 86;
3. Jaume Caminal, 84;
4. Angel Pérez, 83;
5. Carme Ballester, 79;
6. Dora Serra, 78;
7. Gaspar Agulló, 77;
8. Pere Grau, 77;
9. Ramon Petit, 75;
10. Ernest Sitjà, 74.

Gener 1991. Tema: Joia, alegria.

1. Gaspar Agulló, 87 punts;
2. Ernest Sitjà, 82;
3. Montse Manzanares, 71;
4. Miquel Marco, 71;
5. Jaume Puig, 70;
6. Pere Solé Serra, 70;
7. Pere Grau, 69;
8. Carme Ballester, 69;
9. Jaume Caminal, 69;
10. Dora Serra, 66.

Febrer 1991. Tema lliure.

1. Gaspar Agulló, 87 punts;
2. Ernest Sitjà, 84;
3. Angel Pérez, 82;
4. Joan Ramon Petit, 81;
5. Jaume Caminal, 81;
6. Montse Manzanares, 81;
7. Carme Ballester, 80;
8. Jaume Puig, 80;
9. Miquel Marco, 80;
10. Pere Grau, 75.

va quedar eixut. Varen haver de cerca la vena d'aigua i conduir-la de nou per una canonada a la bassa. Ignorem el nom d'aquesta fontana, però podem alegrir que hem begut la seva aigua i l'hem trobada fresca i agradable. La fan servir per a regar els conreus que envolten la masia.

Uns cinquanta metres més amunt, a l'esquerra de la carretera, hi ha el "Restaurant Els Pins".

Recordo, quan jo era vailet, haver berenat amb la família en aquest lloc: en deien la font dels Pins, Antigament, la font de la Tonyina. Era una berenador amb taula i bancs de fusta, al costat un guingueta on preparaven les amanides i servien els pommes de vi.

En preguntar, al restaurant, per la font, ens varen dir que ja no existia, potser perquè ho ignorava el que va ésser preguntat. Sortint llavors al responsable de l'establiment, ens donà tota mena d'explicacions i facilitats perquè hom fes les fotos de la "Font dels Pins" que, amagada rera un paravent, encara conserva tota l'arrogància de millors temps.

Encara que oblidada per la majoria de la gent, és obligat retre-li homenatge pel que havia estat i encara és: una deu.

Em ve a la memòria, relacionat amb aquesta font, un pensament de l'invidible poeta indi Rabindranath Tagore, que diu així: "Ningú no dona les gràcies a la llera eixuta per allò que ha estat".

les nostres fonts per Miquel Tormos

La font dels Pins

Iniciem la caminada fontanera des de la cruïlla del passeig de la Vall d'Hebron i la pujada de l'Arrabassada.

En aquesta cruïlla, fent cantonada, hi havia un hostal, que, si la memòria no ens traïeix, es deia "Hostal de l'Arengada". Davant de la seva porta, un abeurador de pedra, sempre ple d'aigua, mil·ligava la sed dels pobres animals que es disposaven a fer tant feixuga pujada. Ensems, els amos de les besties repostaven al davant.

Fent camí amunt, a mà esquerra, un corriol menava a la font de Vall Par, des d'on comença la tonnera dels Penitents. Uns alts eucaliptus i una enorme figuera feien ombra a la font, encloïda al fons del de la vall.

Va ésser tant anomenada l'aigua d'aquest manantial, que la varen comercialitzar, venent la embotellada. Encara queden les restes de la planta embotelladora, on carregaven els camions per distribuir les ampolles per Barcelona. Sota el lloc on l'emmagatzemaven, tal com més amunt hem esmentat, es troba la font. Mig oblidada, amb les restes d'un banc on sols els nostàlgics seuen a rememorar el passat.

Continuant pujant l'Arrabassada, un xic més amunt del corriol abans esmentat, on hi ha el complex es-

portiu de Vall Par, a la banda dreta de la pujada, abirem un altre torrent, i, al fons, l'església de Sant Genís dels Agudells. Sota mateix de la carretera, una gran masia envoltada d'uns planells molt ben acurats i uns molins de vent rodolant, impulsats per l'aire de la maríada.

En temps era la masia d'en Vila. Ara és la granja d'en Solé. El masover, en Manel, home molt atable, ens va donar tota mena d'explicacions. El és l'artífex dels molins de vent que, si més no, ja que no extreuen l'aigua del subsòl, en rodolar, espanten els ocells perquè no es mengin el gra dels ben acurats conreus que l'home treballa.

Una gran bassa emmagatzema l'aigua que, provenint d'una

vena agüfera que passava per sota la carretera, brollava, abans, per un original broc a uns tres metres pel damunt de la bassa. En fer la nova carretera de l'Arrabassada, les màquines varen prémer el sol i el broc de la bassa

Miquel Tormos i Ramí

